

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	100 Lei
Pe jumătate de an	50 "
Pe un pătrar de an	25 "
Un număr	2 Lei.
Pentru străinătate pe un an	150 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 90 Lei, până la 200 de cuvinte 120 Lei, de aci în sus 150 Lei.

Înfrățirea popoarelor prin biserică.*

De: Diaconul Dr. Gh. Comșa.

Trăim în zodia congreselor și alianțelor de tot felul. Nimic mai firesc, decât o mișcare și în biserică pe terenul acesta. Desigur, deosebirile confesionale nu mai satisfac pe cei ce doresc să ducă mai serios Evanghelia în popor. Tendința este, ca bisericile să pregătească cu puteri unite sufletele pentru primirea Mântuitorului.

Există o alianță universală a popoarelor prin biserică; există o alianță a bisericilor protestante americane etc. Cea dintâi și-a organizat și la noi în țară un comitet alcătuit din 40 membri de diferite confesiuni. Scopurile urmărite de comitetul național român se pot reasuma în două puncte:

1. Vieața țării să fie străbătută de spiritul adevărat creștin;

2. Acest spirit creștin să realizeze înfrățire faptică între diferitele confesiuni, care să se manifesteze prin instituțiuni creștine accesibile tuturor.

Examinând mijloacele ducătoare la scopurile urmărite, mărturisesc, că din cele aduse în publicitate abia două îmi par mai plausibile.

1. Publicarea unor lucrări informative și de propagandă. Aici ar fi să amintim de publicarea unei reviste pentru comunicarea cu membrii diferitelor confesiuni și cu comitetele similare din alte țări.

2. Sărbări anuale sub patronajul autorităților superioare bisericesti, împreunate cu predici menite a apropia pe creștinii de diferite confesiuni, etc.

* Vezi și articolul „Alianța universală pentru înfrățirea popoarelor prin biserică” nr. 6 din 8 Febr. a. c. al „Foi Diecezane” (Nota Red.).

Celelalte mijloace (în reviste și ziare s'au adus șase feluri de mijloace) nu le vedem suficient concretizate, iar pe de altă parte unele nu sunt mijloace propriu zise. De pildă: participarea prin delegați la lucrările comitetului central și la congresele regionale și generale este ceva firesc, dar nu este mijloc propriu zis pentru atingerea scopului.

Avem toată încrederea în comitetul nostru național alcătuit în 29 Ianuarie 1925 și socotim, că izbânda lucrărilor lui va depinde de felul, cum va ști să colaboreze cu reprezentanții celorlalte confesiuni din țară pentru propovăduirea apropierei creștine. Ceea ce voiam să stabilesc aici, ca o unică contribuție la munca de înfrățire a popoarelor prin biserică, este un fapt de o destul de mare importanță.

Este vorba de cele petrecute la congresul bisericilor protestante americane, ținut în 3—9 Decembrie 1924 în America. Acest congres a întrunit pe delegații Consiliului federal (Federal Council of the Churches of Christ în America) al bisericilor creștine din America. Federația aceasta are membri din 28 confesiuni: presbiteriani, reformați, unitari metodiști, congregaționaliști, etc. Federația se ocupă cu chestiuni de rasă, postorația la sate, evanghelizarea, iar pe lângă aceasta dă și un scut efectiv minorităților religioase. La congresul din anul trecut au participat circa 500 delegați nu numai din Statele Unite, dar și din Anglia (sir W. Dickinson din Londra), Germania (prof. Richter), Elveția (Dr. Keller din Zürich), etc.

Președintele Congresului (Dr. Robert Speer) în darea de seamă a anilor trecuți a făcut concluzii pentru viitor: evanghelizarea, ocrotirea minorităților.

rităților religioase și introducerea mai efectivă a Sf. Scripturi în referințele sociale economice și internaționale. Congresul s'a ocupat și de situația minorităților religioase în *Orientul european*. Au luat cuvântul între alții și dnii: Dr. Schäffer și Dr. Beatsch, cari în vara anului trecut au fost la noi în țară și au studiat situația minorităților religioase dela noi din țară. Aflăm acum, că episcopul reformat din Cluj dl. Carol Nagy ar fi ordonat tuturor preoților săi, ca să aducă de pe amvon cele mai adânci omagii acestor doi bărbați ai bisericii protestante pentru osteneala din vara anului trecut.

Dacă facem legătură între aceste fapte, putem vedea, că se cere o nețârmurită sinceritate din partea șefilor tuturor confesiunilor pentru ca în adevăr să fie încununată cu succes munca, ce se va depune pentru înfrățirea popoarelor prin biserică. Avem ochi, ca să vedem, că nu duce la rezultatul dorit calea apucată de trimișii protestantismului american. Toți conducătorii bisericilor sunt chemați a munci împreună pentru înfrățirea tuturor cu sinceritate, căci zice Sf. Evangheliu: „Că nimic nu este acoperit, care nu se va descoperi, și ascuns, care nu se va cunoaște“ (Luca 12: v. 2).

Biserica noastră se roagă cu sinceritate pentru „unirea tuturor“ bisericilor și prin aceasta pentru înfrățirea popoarelor.

Cuvântare pentru Dumineca primă din Păresemi.

Dumineca primă din postul Paștilor, numită Dumineca Ortodoxiei, ne reamintește lupta crâncenă, carea a avut-o biserica creștină cu păgânii pentru cinstirea icoanelor sfinte. Lupa aceasta a început-o împăratul Leo al III-lea Isaurul în anul 723, carele privea cultul icoanelor sfinte de idololatrie și a dat poruncă, ca toate icoanele sfinte să fie ridicate mai sus, cu scopul ca poporul să nu se poată atinge de ele și să le sărute.

Ioan Damașchin și Papa Grigorie al Romei, precum și alți preoți, atât prin cuvânt cât și prin scrisori au apărut cu multă energie venerarea icoanelor sfinte, protestând în contra procedurii nevrednice a împăratului. Și ce a făcut acest împărat fără Dumnezeu? A poruncit, ca să li-se taie limba acelor preoți, cari prin cuvânt

au apărut cinstirea icoanelor sfinte, iar acelor preoți, cari în scris au apărut cauza sfântă, a poruncit să li-se taie și mâna dreaptă, ca astfel nici cu graiul și nici cu scrisul să nu mai poată pleda pentru apărarea lor.

La anul 730 acest împărat păgân a dat un alt edict, în puterea căruia aveau să fie delăturate toate icoanele sfinte din biserică, iar cele zugrăvite aveau să fie șterse de pe zidurile bisericii.

Poporul, carele ținea atât de mult la cinstirea icoanelor sfinte, într'atâta s'a tulburat, încât pre un soldat, carele la porunca împăratului a voit să iee jos icoana lui Christos de pe frontul bisericii, la omorât pe loc.

Lupta aceasta a durat peste o sută de ani, când apoi la anul 642, pe vremea împărătesei Teodora, a luat sfârșit și biserica a eșit invingătoare din această luptă. În urma acestei învingeri, în Dumineca ce a urmat, care a fost prima Duminecă din postul Paștilor, în 19 Februarie 842, cu mare sărbare au fost reintroduse icoanele sfinte în biserică. Și ca aducere aminte s'a hotărât, ca această zi să fie sărbată în fiecare an, numindu-se Dumineca primă din postul Paștilor *Dumineca Ortodoxiei*.

Să vedem acum, că pe ce se bazează contrarii cultului icoanelor până chiar și în ziua de azi.

Ei se provoacă la porunca a doua dumnezească, care oprește închinarea la chipuri cioplite și în consecință susțin, ca să nu ne închinăm la icoane. Dară contrarii trebuie să știe, că închinarea nu să tace chipului ca atare, ci persoanei pe care o reprezintă icoana, căci doară și mintea sănătoasă ne spune, că icoana și persoana care să înfățișează pe ea, stă în strinsă legătură în așa fel, că cel ce cinstește icoana, cinstește tot odată și pe acela, carele este zugrăvit pe icoană. Prin urmare cinstea să reduce la Christos și la toți sfinții înfățișați pe icoanele sfinte.

Din istoria sfântă a bisericii noastre știm, că împăratul Constantin Copronim, voină să-și bată joc de creștini, a zis cătră un preot: dacă eu calc cu picioarele mele icoana lui Christos, doară nu calc pe însuși Christos? Preotul în joc să-i răspundă, a cerut dela împărat un ban, pe care era imprimat chipul împăratului, l-a aruncat jos și l-a călcat cu picioarele, ceea ce văzând împăratul, s'a mâniat foarte și a zis cătră preot: Cum îndrăznești să calci sub picioare banul acesta și l-a osândit la moarte, iar preotul i-a răspuns așa: dacă eu sânt vrednic de moarte pentru că am călcat icoana împăratului pământesc, atunci cu atât mai mult vrednic morții este acela, carele calcă cu picioarele și batjocurește icoana Impăratului Cereșc?

Preotul a vorbit destul de lămurit și cu dovezi grăitoare, dar cu toate acestea împăratul — carele n'a fost în drept — l-a dat morții.

Procedura aceasta este păcatul sectarilor, căci ei în încăpăținarelor „au ochi și nu văd, urechi au și nu aud“, ci se țin morțiș de rătă-cirea lor! Dar iată ce zice Tanasie patriarhul din Constantinopol la sinodul al șaptelea ecumenic: „Dacă Testamentul vechiu a avut Cheruvimii, cari umbriau chivotul legii, atunci și noi voim să avem icoanele lui Christos, a Maicei Sale și ale sfinților, cari să umbrească altariul“. Iar sf. Grigorie zice: „Icoanele pentru aceea se așează în biserici, ca aceia, cari nu știu carte, să poată ceti și ei cel puțin de pe iconostas și de pe pereți, ceea ce nu pot ceti din carte“.

Popoarele vechi, ca bunăoară Grecii și Romanii, ridicau prin piețele orașelor monumente bărbaților mari, ca astfel tineretul privind la ele, să nizuiască a le urma și străluci și ei prin fapte mărețe. Astfel și icoanele sfinte au să ne aducă aminte de viața curată și de faptele mărețe ale sfinților mucenici și să ne îndemne a le urma în fapte bineplăcute lui Dumnezeu!

Înșuși Dumnezeu se folosește de multe ori și își arată puterea sa prin semne vizibile, astfel Neeman Sirianul a trebuit mai întâi să se scalde în Iordan și numai după aceea s'a curățit de lepră, — aceea boală înfricoșată. Iar pe vremea Mântuitorului, muerea, care de doisprezece ani a pățimit, numai după ce s'a atins de vest-mântul lui Isus, s'a vindecat.

Baza vieții creștine este nădejdea, fără de care omul e o ființă nenorocită pe acest pământ. Nădejdea însă are razim puternic în rugăciune, iar rugăciunea unei inimi zdrobite de durere să face mai intensiv înaintea sfintei cruci și înaintea icoanelor sfinte. Să nu ne mirăm deci, dacă mulți oameni au aflat în năcazurile lor mângăiere nespuse și au primit ajutor prin rugăciunile făcute cu credință tare înaintea sfintei cruci și înaintea icoanelor sfinte. Luați omului acesta credință și nădejde și atunci faceți din el cea mai nenorocită ființă pe acest pământ!

Ingerii în ceriu n'au trebuință de icoane, pentru că ei văd cu ochii pe Dumnezeu, pe când noi acum îl vedem ca prin oglindă, iar când vom dobândi împărăția lui Dumnezeu, atunci îl vom vedea față în față.

Să vedem acum efectul ce-l produc icoanele sfinte în inimile oamenilor. Sf. Grigorie zice, că el nici odată nu putea să privească la icoana, care înfățișa pe patriarhul Avram când voia să junghie pe fiul său Isac, fără să nu verse lacrimi!

Iar despre un tânăr desfrânat se istorisește, că întrând el odată într'o biserică și căutând cu necredință în toate părțile, privirea lui odată se

opri asupra unei icoane și s'a cutremurat în inima sa așa, că din momentul acela s'a schimbat cu totul și a devenit om cinstit! Și ce icoană a fost aceea, care l-a impresionat atât de mult? Era icoana, care înfățișa pe împăratul David în starea lui de pocăință, curgându-i din ochi șiroaie de lacrimi și un inger îi cuprindea lacrimile într'o cupă de aur, iar sub icoană erau scrise cuvintele sfântului Augustin: „David a păcătuit numai odată și a plâns în totdeauna, iar tu păcătuiești în totdeauna și nu plângi nici odată“.

Iată așa dară, iubiți creștini, folosul mântuitor de suflet al icoanelor sfinte în biserică și în casele noastre!

Spre a fi pe deplin înțeles, vă aduc un exemplu, dar' observ, că numai acela mă va înțelege mai bine, carele a avut parte de dureri în vieța sa.

Precum știm, pe vremea războiului mondial floarea tineretelor a plecat pe câmpul de luptă și mulți dintre ei nu s'au mai reîntors la casa părintească, ci au perit și după cum sună cântecul jalnic: „Cine zace în uitare departe de iubitul său pământ, fără cruce, fără floare, fără lacrimi pe mormânt“.

Ce credeți, cât de greu li-a fost inima părinților și mai ales multor văduve năcăjite, cari înzadar mai așteptau, ca să-le vină acasă unica lor bucurie. Li-a rămas însă o icoană a feciorului lor, la care privesc ca la un lucru scump și în durerea lor nemărginită sărută cu suspin aceea icoană și o scaldă în lacrimi. Spuneți-mi acum, iubiți creștini, sunt nebuni acei părinți, că sărută chipul copilului lor? Nu! Căci icoana, chipul acela le reamintește pe iubitul lor și le aduce aminte de viața lui petrecută acasă la sânul dulce al mamei până la mormântul îngrozitor de pe câmpul de luptă!

Un atare sentiment de înduioșare, dar și de înălțare, produc icoanele sfinților mucenici, cari ca niște ostași ai lui Christos au suferit cu resignațiune cele mai crâncene dureri și moartea pentru legea creștină, și cari pururea ne stau înaintea ochilor nostri sufletești ca niște exemple vrednice de urmat în iubirea de neam și lege!

Bisericile noastre ortodoxe române toate sunt zidite cu altarul spre răsăritul soarelui, iar noi, când ne rugăm lui Dumnezeu, ne întoarcem cu fața spre răsărit, pentru că raiul era spre răsărit și prin aceasta dăm expresie dorinței, că dorim fericirea raiului pierdut!

Că poporul nostru românesc n'a perit în decursul veacurilor, în cari a avut de a înfrunta atâtea vijelii, este a se atribui împrejurării, că în zilele grele și-a pus toată nădejdea în Dumnezeu? Și-a pus nădejdea în sfânta cruce a lui

Christos, care i-a însuflat curaj, că după patimă va urma învierea și că astfel în veci nu va peri.

Cu așa inimă deci să sărbăm Dumineca ortodoxiei și atunci putem fi siguri, că Dumnezeu va fi cu noi în toate zilele vieții noastre! Amin.

Satul nou, în Martie 1925.

Protopresb. Ioan Murgu

Mărturisirea unui reconvertit.

Apostolii minciunei au reușit să se furișeze și în comuna Cheșa din jud. Bihor Cei seduși însă, recunoscându-și rătăcirea, au revenit iarăși la sânul bisericii strămoșești.

Cincizeci și șase de „nazareni” din comuna Cheșa, cari mai nainte erau tot atâția hulitori neîmpăcați ai legii strămoșești, — în frunte cu conducătorul lor de cântări Gheorghe Popa — s’au reîntors în brațele bisericii strămoșești, căci au cunoscut, că dușmanii neamului nostru țese ițe creștinismului anglo-american.

Revenirea la biserică strămoșească a celor 56 „nazareni” din Cheșa trebuie că a produs mare fierbere între membrii „Sfintelor Adunări”, cari numai iubire creștinească nu predică, căci „fratele în Domnul” Stefan Popa din Bethausen, un vechiu prieten al fostului conducător de cântări Gheorghe Popa, și dorește să cunoască cauza eșirei acestuia dintre dâșii.

Dar Gheorghe Popa nu se sfiște să mărturisească rătăcirea, în care a orbecat timp de 27 ani, ci spune deschis adevărul. Și într’o epistolă, pe care o publică în „Legea Românească” din Oradea-Mare (nr. 5 din 1 Martie a. c), arată cauza eșirei sale dintre sectari.

Iată scrisoarea:

Iubitul meu frate în Domnul!

Stefan Popa în Bethausen. jud. Caraș-Severin.

Mare bucurie mi-ai făcut cu scrisoarea ta, pe care am primit-o azi. Deși suntem departe unul de altul, dar sufletul nostru nu-l poate să-l despartă dealurile cele mari, nici câmpiile cele întinse. Dragostea de frate în Christos, cu care m’am legat de tine, încă din timpul când eram amândoi în America, nu o va putea strica nici focul, nici sabia. Văd că din acea dragoste ai plecat și tu, fratele meu în Domnul, când în scrisoarea ce mi-ai trimis ai alăturat și partea aceea din gazetă, unde e scris, că eu m’am reîntors cu toată casa mea la Biserica Dzeului meu și a părinților mei, *care este singură stâlpul și temelie adevărului*, precum scrie marele apostol Pavel la I. Timoteiu 3—15.

Cunoscând cumcă cu dragoste mă întrebi, că ce m’a îndemnat la aceasta, cu aceeaș dragoste voiesc să-ți și răspund.

Eram tânăr de 18 ani în 1899, când niște oameni, *străini de națiunea mea*, a căror vieată a fost cea mai murdară pe fața pământului, mă răpiră prin înșelăciune dela calea progresului, dela iubirea de carte și dela brațele maicei mele Biserici, care m’a născut și îmbrăcat în haina lui Christos prin taina botezului, m’a curățit și spălat de gânduri și fapte rele prin însuși trupul și sângele Dlui meu Isus și m’a povățuit la cunoștința adevărului prin bogăția învățăturilor sale sufletești, scrise acolo în cărțile cele de strană, cărora astăzi nimenea nu le mai poate face asemenea. Și de atâta vreme *am umblat ca o pasere intristată ce-și pierde cuibul său*, rătăcitor ca Jidovul acel Ahasverus, carele nu suferi pe Isus nici să se odihnească în drumul spre Golgota, lângă casa lui, ci lovindu-l cu piciorul îi zise: „Mergi Isuse!”

Și într’adevăr de aci înainte n’am mai știut ce fac. Am făcut neîncetat, dar numai ceea ce au știut și au voit ei. Ei bine știau, că *neamul nostru numai prin Biserica a scăpat atâtea veacuri din calea peirei*, de aceea voiau acum pe ultima cale să ne strice și acest *singur izvor de rezistență*. Și mă făcură și pe mine, ca pe alții, să defălmăm pe aceia, cari cu atâta iubire ne-a născut și crescut. Așa ne învățară, ca pe a noastră lege s’o urâm. Celelalte: Israilul, cu toate ceremoniile lui nu trebuiau defăimate, *numai Biserica și crucea trebuiau făcute uriciune*. Și așa toate acestea, ori am voit ori ba, trebuia să le fac, că *așa era dorința dușmanilor neamului nostru*.

Eram cu totul prins în cătușile lor. Știi bine, iubite frate, cât a fost de mare silința mea după cetit și cunoștința de carte, în America, că obosit de munca zilei nu alergam la odihnă, ci dintr’o bibliotecă în alta, ca să mi cumpăr cărți pentru luminarea minții.

Toate aceste năzuințe ale mele, după ce am venit acasă, au fost puse sub legătoare de cătră ei, căci *nu mă lăsan să citesc altceva decât anumite pasagii din sf. Scriptură, arătate de ei pentru defăimarea Bisericii, a crucei și a preoților*, deși avem multe felii de cărți de învățătură despre toate religiunile.

Știi bine, iubite frate, că *locurile din sf. Scriptură, prin cari se dovedește, că cele 7 taine sunt rânduite de Isus și Apostoli, apoi că un botez e obligator pentru toți, că jurământul e rânduit de Christos și Apostoli pentru întărirea adevărului*, precum și celelalte taine, pe cari Biserica creștină le-a ținut dela începutul ei, și le va ținea până la sfârșitul veacurilor ca moștenire dela Christos și Apostoli, zic, *pe acelea locuri nu ne lăsan să le cetim*.

Am răbdat cu greu această luptă a întunerecului cu lumina, până ce dela o vreme văzându-mă urmărit de o vedenie, aceasta îmi zicea ca și odinioară lui Saul: „George George, de ce mă gonești?” „Ce rău ți-am făcut?”

Era maica mea Biserica, păstrătoarea națiunii mele, care mi-a strigat așa. Mi-a arătat ranele sale cele multe, goanele și suferințele martirilor, ce le-a răbdat pentru mine și pentru neamul meu, ca să ne susțină întregi pe

acest pământ, mi-a arătat sângele ziditorului meu Isus, pe carele numai fariseii și mincinoșii cari se laudă că sunt mai buni ca și ceilalți oameni, l-au judecat la moarte. Mi-am adus aminte, cum și Pilat — Roman fiind, — voia să-l scape din mâinile lor; mi-am adus aminte apoi și de sângele celor 800.000 frați mai mari ai mei, cari au murit în locul meu și a tot neamului meu, de aceea ca să ne câștig pe seama săracilor de aici pământul acesta.

Și când mi-am adus aminte de toate acestea, am început a plânge și am zis întru mine: „Scula-mă-voiu și mă voiu duce” la maica mea, la Biserica mea, și îi voiu zice: Mamă bună, greșit-am la cer și înaintea ta, nu sunt vrednic a mă numi fiul tău, primește-mă ca pe unul din slugile tale.

Și ce să vezi, iubitul meu frate Stefane! Pe când eu mă munciam, cum mă voiu apropia de aceea mamă căreia i-am supt țâțele, dar pe care am defăimat-o atâția ani dearândul, iată că o văd venind înaintea mea departe, cu brațele deschise și nedându-mi răgaz să 'mi pot cere iertare, m'a cuprins în brațele sale cele calde și m'a sărutat. Și în loc de inel pe degetul meu, îmi dă să 'mi stâmpăr setea sufletului, cetind din Vietțile Sfinților cartea lui Sadoveanu, din Calea spre Emaus, istoria cea a sutașului Longhin. Știi, iubite frate, sutașul acela dela răstignire, care a împuns pe Domnul cu sulița și carele cel dintăiu a mărturisit în public zicând: „Cu adevărat, Fiul lui D-zeu a fost acesta!”

Cunoscând acum și cetind suferințele lui Longhin și a celorlalți martiri, eu nu mai puteam plânge, dar au plâns toți câți au ascultat această cetire și au cunoscut, că *aceia, pe cari noi trebuia să-i numim „idoli”, sunt adevărați slujitori ai lui Christos*, cari și-au dat pentru El casa, inoșia și vieala, și că sunt puși și arătați acolo ca o carte vie, ca și noi să urmăm lor. *Acuma pot zice, că m'am liniștit, sunt la cuibul părinților mei.*

Din scrisoarea ta cunosc, că și la voi nu stau destu de bine trebile cu așa numita „Sfânta Adunare”. Așa și aici, *de toate se află între ei, numai iubire adevărată, nu. Pe Românii cari se țin de Biserică îi urăsc din tot sufletul, pe străini și pe jidani însă nu.* Ei între ei se ceartă în continu. Lucruri compromițătoare, fapte și scrisori de dragoste se află între „surori”. Răzbunarea unuia contra celuilalt sunt dese între ei. Și ei sunt ca ceilalți oameni: pe la legi și cu procese. Dacă trece găina cutăruia în grădina celuilalt, azi o înecă pe ascunsul și mâne își zice unul altuia: „Luminată îți este fața!”

Mie îmi pare bine, că am putut scăpa din cuibul acela de fățărnicii. Li las de acum să se mai mințească unul pe altul, zicându-și „că nu sunt ca ceilalți oameni”.

Mai multă supărare mi-a făcut fratele Crăciun, care a fost și el odată cu noi în America. Răzimându-mă pe pretenia, ce am avut-o cu el până aci, i-am trimis să citească o carte numită „Tâlcul Evangheliilor” scrisă de S. Mehedinți. O carte de mare învățătură, care n'ar trebui să lipsească din casa nici unui creștin bun. E scris

acolo și începutul și starea tuturor religiunilor de pe fața pământului, ca să știe omul cuminte cunoaște și alege binele de rău. Și ce să vezi? Imi scrie fratele Crăciun, că s'a scârbit și mă îndrumă la Moisi V—13. Mă îndrumă acolo, unde se zice, că eu să-l ucid pe acela, care m'a convertit pe mine. Vezi, iubite frate, la ce mă îndeamnă! Să-l ucid pe cel ce m'a primit cu atâta bunăvoință și dragoste, pe Samarineanul care m'a ajutat să mă tămăduesc de ranele ce le-au făcut sufletului meu străini aceia de neamul meu, din gura cărora nu auzeam altă decât numai hulă asupra Bisericii românești.

Acuma numai cunosc, că eu am fost cel căzut între tâlhari, cari m'au desbrăcat de toate, lăsându-mă de abia viu. Îți răspund dară, iubitul meu frate în Domnul, că e drept, că m'am lăpădat de rătăcirea în care am fost prins de 27 ani. M'am lăpădat de Gomora celor ce defăimau sângele mucenicilor lui Christos și a celor 800.000, cari cu sângele lor ne-au răscumpărat pământul acesta. M'am reîntors cu veselie la sânul Bisericii și a națiunii părinților mei.

56 de inși, între cari bărbați însurați și femei măritate, îmbrăcându-se în haina lui Christos prin taina botezului s'au reîntors la Biserica ortodoxă. Nu se mai putea ascunde adevărul cuvintelor dela Ioan cap. 3 v. 5. unde se zice: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea intra în împărăția lui D-zeu”. Știm, că acelea pentru toți sunt obligatoare.

Mai sunt, iubitul meu frate, afară de aceștia și alții, cari s'au reîntors la sânul Bisericii ortodoxe, cari fiind botezați din casa părințească n'au mai trebuit botezați a doua oară, că știi ce zice marele Pavel, că: „Un Domn și un botez este”. (Efes 4 v. 5). Din acestea urmând, aici, în Biserică *nu se botează a doua oară nimeni, deoarece nici nu vrem, nici nu așteptăm*, ca Christos să se mai răstignească și a doua oară pentru noi.

Arătându-ți-le acestea, îți împlinesc dorința, ca să știi ce a fost cauza pășirei mele. Imi făgăduiești, că 'mi vei scrie cu deamănuntul și tu, iubitul meu frate, trista stare în care vă aflați? Foarte bine vei face. Iubirea din sufletul nostru să nu se stingă în veci. Vezi, fratele Crăciun, despre care îți scrisei mai sus, el acuma mă urește. Dar eu totuși îl iubesc, deși m'a îndrumat cu scrisoarea mai deunăzi la Moisi V—13, adecă să ucid. Numai ție, ca la un bun frate în Domnul, îți spun ce am pățit cu el. Și eu îl iert, nu arăt scrisoarea parchetului, ceea ce el poate că ar face cu mine, dacă ar fi cazul întors. Eu sperez, că-l voiu birui. Știi pentru ce? Pentru că am eșit de acolo, unde se urește. Vreau să-l iubesc până 'n capăt. Și el trebuie să rămână fratele meu.

Dacă îți împlinești făgăduința să 'mi descrii cu deamănuntul trista stare, în care, zici, că vă aflați și voi cu așa numita „Sfânta Adunare”, atunci îți voiu mai comunica și eu multe de toate.

Vreau să știi și aceea, iubitul meu frate, pentru ce îți scriu pe această cale, adecă prin gazetă. Cam așa stă treaba cu poșta mai ales cu scrisorile nerecomandate, că să cam pierd, ori ajung în mâni străine. De

aceea am rugat pe D-l Redactor să facă bine să primească scrisoarea aceasta, căci gazetele sunt multe și nu se pot pierde toate, ca să nu ajungă vestea la locul destinat.

Dorind, ca această scrisoare a mea să te aște în pace și sănătos, pre tine și familia ta . . . , te îmbrățișează al tău frate în Domnul.

Cheșa (p. Tinca, jud. Bihor), la 12. Faur 1925.

Georgiu Popa

fost conducător de cântări la sectarii
Nazareni din Cheșa.

Iată mijloacele, cu cari lucrează apostolii „iubirei frățești“. Iată cum pun apostolii minciunei stăpânire pe oamenii slabi de îngeri, făcându-i hulitori cei mai neîmpăcați ai bisericii strămoșești.

Să nu ne mirăm deci, dacă creștinul de ieri devine cel mai aprig dușman a legii strămoșești, căci — după cum mărturisește acum dreptcredinciosul Gheorghe Popa — între sectarii „de toate se află, numai iubire adevărată nu. Pe Români, cari se tin de biserică îi urăsc din tot sufletul, pe străini și pe jidani însă nu“.

Noi însă nu-i urâm, ci le întindem brațele noastre iubitoare, cu adevărat frățești și așteptăm clipa, când vor ajunge și dânșii să mărturisească adevărul.

Nu-i urâm, căci noi nu vom „moartea păcatosului, ci ca să se întoarcă și să fie viu.

Cugetări.

Ideile mari pornesc totdeauna din sufletele mari; cei mici se mulțumesc să steie închiși în egoismul lor ca într'o cetate, unde nu poate pătrunde lumina strălucitoare a altruismului. Neavând nici un ideal, trăesc fără a cunoaște suprema fericire a vieții, putererea și dorința de a lupta pentru triumful adevărului.

Vasile Conta.

Un neam nu-și poate sprijini mai bine și mai sigur dreptul la o viață proprie, decât pe contribuția ce o aduce la progresul omenirii.

Nemurirea unui neam n'o asigură marea proprietate materială la care poate ajunge, ci o cultură mare care devenind patrimoniul comun al omenirii, interesează întreaga omenire la păstrarea vieții lui.

I. Al. Brătescu-Voinești

Adevărul este o flacără atât de strălucitoare, încât mulți oameni nu-i pot suporta lumina. Unii închid ochii și nu vor să vadă strălucirea adevărului, iar alții fug de adevăr, de frică să nu fie arși de această flacără.

Goethe

Ș T I R I

Personale. PP. SS. LL. Episcopul nostru diecezan Iosif și Arhiepiscopul Filaret s'au reîntors Miercuri seara dela Congresul național-bisericesc.

Congresul național-bisericesc, reîntrunindu-se la 2 Martie a. c., după o activitate de două zile și-a terminat lucrările.

S'a luat în dezbateri proiectul de lege referitor la noua organizare administrativă a bisericii și s'au ales membrii Consistorului mitropolitan.

În numărul viitor vom publica raport detaliat asupra dezbaterilor. Deocamdată ne mărginim a publica rezultatul restaurării Consistorului mitropolitan.

Au fost aleși:

I. Senatul bisericesc:

Ordinari: Dr. Andrei Magier.

II. Senatul episcopesc:

Ordinari: din cler: Dr. Iosif Blaga, Dr. Gheorghe, Ciuhandu; mireni: Vasile Goldiș, Valeriu Braniste, Dr. Aurel Lazar, Dr. Silviu Dragomir.

Suplenți: din cler: Dr. P. Barbu, Trandafir Scorobet; mireni: Dr. N. Comșa, Dr. I. Bunea, P. Drăghici, Nicolae Colan.

III. Senatul școlar:

Ordinari: din cler: Matei Voilean, Petru E. Papp; I. Lăpădat, Dr. Iustin Marișieu, Dr. G. Dobrin, Octavian Goga;

Suplenți: din cler: Dr. G. Proca, Dr. Vasile Stan; mireni: Dr. Lucian Borcia, Dr. M. Gropșian, Dr. Eugen Piso, Dr. V. Moldovan.

M. Sa Regina noastră la Belgrad. M. Sa Regina noastră Maria, a trecut Joi dimineața prin Timișoara, în drum spre Belgrad. În gara Novisad M. Sa a fost întâmpinată de către Regina Maria a Jugoslaviei, iar în gara din Belgrad de către Regele Alexandru, prim-ministrul Pasici, ministrii Nincici, Maximovici și generalii Hagici și Jifcovici.

Alegeri sinodale în eparhia Aradului. Precum se știe alegerile sinodale din eparhia Aradului, săvârșite în primăvara anului 1924, s'au anulat. Consistorul diecezan din Arad acum a luat dispoziții pentru ca alegerea deputaților sinodali să se facă din nou.

Alegerea deputaților din cler se va face în 12 Martie a. c., iar a deputaților mireni se va face în sinoadele parohiale din 15 Martie a. c.

Numire. Dl. Pavel Goanță, inginer silvic la Comunitatea de avere, a fost numit inspector de vânatoare pentru județul Caraș-Severin.

Patriarhatul ecumenic recunoaște patriarhatul român. S. Sa patriarhul ecumenic Constantin din Constantinopol, care se află expulzat la Salonic, a

trimis Sf. Sinod al bisericii ortodoxe române o „gramată”, prin care își exprimă satisfacțiunea, că biserica română a fost înălțată la rangul de patriarhie.

Investirea primului patriarh al României se va face la 21 Maiu a. c.

Cu câteva zile mai înainte se va deschide sesiunea ordinară de primăvară a Sf. Sinod.

În prima ședință Sinodul va alcătui programul ceremoniei investiturii patriarhului.

Un nou partid politic în Ardeal. Ziarele aduc știrea, că în Ardeal s'a început organizarea unui nou partid politic cu principii întransigente naționale: organizarea partidului național creștin.

În fruntea noii grupări politice stă dl dr. Valeriu Roman, avocat din Cluj și unul dintre fruntașii „Acțiunii Românești”. Organizarea partidului s'a început concomitent la Cluj și Oradea-Mare și se dau asigurări, că actul de constituire se va face în curând.

Sărbătorirea d-lui N. Iorga. Din Strassburg se anunță, că rectorul universității a conferit d-lui prof. N. Iorga titlul de doctor honoris causa al universității din Strassburg. D-l Iorga a ținut cu acest prilej o conferință foarte aplaudată despre problemele politice și de rasă în Orientul european.

Date Statistice. A sosit timpul, ca Oficiile protopresbiterale să înainteze Consistorului diecezan datele statistice bisericesti, școlare și epitropești pe anul 1924. Deci Oficiile parohiale, cari n'au trimis încă datele statistice Oficiilor protoprești, sunt poftite, ca neîntârziat să le trimită, pentru ca să se poate compune tablourile după protopresbiterate, cari se subștern apoi Consistoriului diecezan, spre a fi prezentate Sinodului eparhial, în nex cu rapoartele generale despre activitatea dezvoltată în anul trecut de cele trei senate ale Consistoriului diecezan.

Aviz. Se face cunoscut, că „Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român („Astra”), Sibiu, împarte în acest an 20 premii de câte Lei 2000 acelor d-ni învățători și preoți, cari vor dovedi până la 15 Maiu a. c., că în iarna acestui an au instruat cu mai mult succes în cetire și scriere un număr mai mare de neștiutori de carte adulți.

La cerere, *Abecedarele* trebuincioase se trimit gratuit.

Biroul „Asociațiunii”.

CONCURS.

În înțelesul ordinațiunii Venerabilului Consistor diecezan ddto 22 Iunie 1922 Nr. 2374 B. și ddto 9 Ianuarie 1923, Nr. 22 B. se scrie din nou concurs pentru îndeplinirea parohiei de cl. I din comuna materă *Moldova-nouă* cu filiile ei Padina Matei și Ștaerul Boșneagului, din protopresbiteratul Bisericii albe, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană

Emolumentele:

1. Salar-premiu anual dela societatea U. D. R., fără de ajutorul de stat (congrua), 13. 030. Lei.

2. Dela aceeași societate anual 24 m³ lemne de foc cl. I adus acasă de ocolul silvic din loc, plus 16 m³ lemne cl. I ca relut în bani, având alesul preot dreptul de redușere la toate prețurile alimentelor din depositul ocolului silvic din loc.

3. Cortel liber în casa parohială cu supraedificatele economice, fără grădină de legume.

4. Venitele stolare și birul uzitat.

5. Recurenții vor avea să-și înainteze petițiile de concurs, instruate cu documentele necesare conform Regulamentului pentru parohii și adresate comitetului parohial din Moldova-nouă, Prea On. Oficiu protopresbiteral din Biserica albă în Vârșet.

Comuna bisericască așteaptă dela alegândul preot, ca se dea deosebită atențiune amvonului.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a se prezenta în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sf. biserică, dar numai sub intretimpul concursului și nici decum în ziua de alegere, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, cântare și tipic.

Moldova nouă, din ședința comitetului parohial ținută în 10/13 Septemvrie 1924.

Constantin Stroia m. p.   **Alexandru Moisi** m. p.
președ. com. paroh.   not. com. paroh.

În conțelegere cu mine: *Traian Oprea*, protopresb. ort. rom.

Nr. 4230. B. ex 1924.

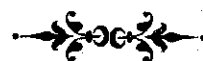
Concursul de față se publică cu observares, că în punctul 1. din emolumente se cuprinde relutul pentru lipsa sesiunii parohiale și alte adause revocabile.

Caransebeș, la 24 Sept. 1924.

3—3

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Anunț de licitație.

Direcțiunea liceului „Traia Doda” din Caransebeș, scrie prin această licitațiune publică pentru vinderea unei mașini de scris, sistem „Yost”, care licitațiune se va ținea Duminecă, în 8 Martie a. c., la oarele 9 a. m. în cancelăria Direcțiunii. Licitațiunea se face prin strigare. Prețul primei strigări este 4000 Lei. Cumpărătorul este obligat a depune imediat prețul mașinei, atins la licitație. Reflectanții pot vedea mașina zilnic între orelle 9—12 în cancelăria Direcțiunii.

Caransebeș, la 28 Februarie 1925.

Directorul Liceului
Ioan Penția m. p.

Un clopot de vânzare!

Comuna bisericească din FERENDIA vinde în condițiuni favorabile un clopot de alamă în greutate de 200 kg, turnat în a. 1922.

Condițiunile se pot afla la Oficiul parohial.

Imbrăcați-Vă

numai la croitoria

Bugariu & Schill

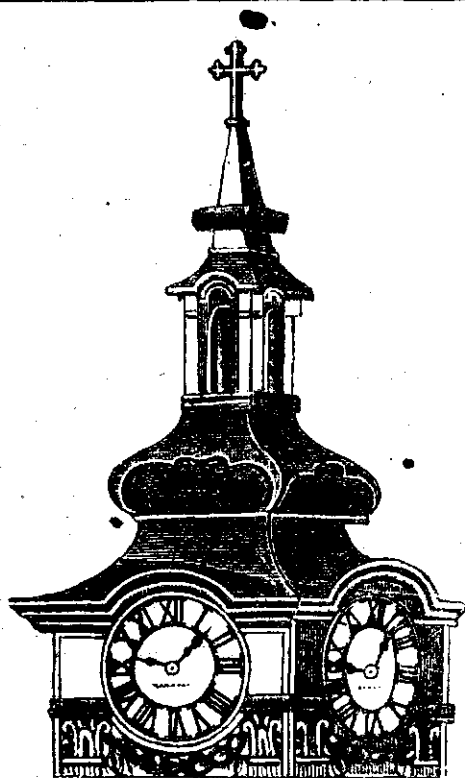
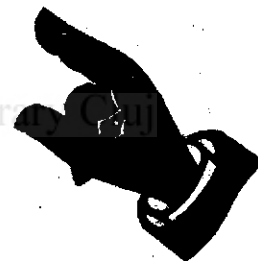
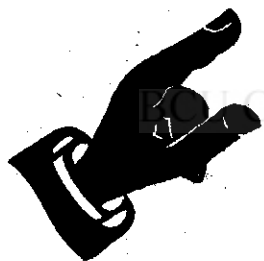
Caransebeș, Strada Logojului

Atelier modern pentru confecționarea hainelor bărbătești. Confecționează reverenți pentru domnii preoți și tot felul de haine civile după cel mai nou fason.

Serviciu prompt și real.

Comandele din afară se execută în timpul cel mai scurt.

CEASORNICAR ȘI MECANIC

FRIDERIC GROCHOWINA

CARANSEBEȘ

Str. EPISCOP POPASU

(Institutul teologic)

Furnizează, montează și preia reparaturile ceasurilor dela biserici

